

[Flemming Hansen]

elle sektor har gjort, at mennesker i meget stort omfang søger til mindre pengeinstitutter, der oplyser om en kolossal tilgang i antallet af nye kunder. Det gælder pengeinstitutter, som fører nichepolitik, eller som har en eller anden nærhed til forbrugerne. Når de store pengeinstitutter samtidig meddeler, at de ikke taber kunder, men får flere kunder, ser jeg det som et udtryk for, at forbrugeren er blevet mere bevidst, og det ser jeg som et vældig godt tegn. Forbrugeren er blevet mere selektiv og vælger at have flere bankforbindelser. Jeg tror, det er et tegn på, at forbrugeren er meget bevidst om den udvikling, der er i sektoren, og den konkurrence, som man selvfølgelig skal drage fordel af.

Man har nok været tilbøjelig til at være pengeinstitutkunde én gang for alle, og så bliver man ved at være dér. Men det er ved at ændre sig, og det tror jeg er udmærket.

Der er desværre ikke tvivl om, at de seneste par år har givet en dyb mistillid til sektorens udøvere, og jeg ser det derfor som en kæmpeopgave for branchen at genskabe den fulde tillid til sine kunder, medarbejdere og aktionærer. Jeg er ikke i tvivl om, at institutterne i denne sektor er fuldstændig klar over denne problemstilling, og jeg er begyndt at notere mig store landsdækkende annoncer – jeg tror, det er Den Danske Bank – der viser, at man er opmærksom på problemet og i allerhøjeste grad også har vilje og utvivlsomt evne til at løse det.

Jeg er ikke i tvivl om, at branchen vil komme igennem den meget alvorlige krise, vi har oplevet. Den er forhåbentlig på vej til at være overstået, og man ikke branchen har lært af de mange fejltagelser, som den også selv siger den har begået. Jeg synes, det er en meget glædelig overskrift, der er i dagbladet Børsen i dag, hvor hovedoverskriften er, at bankerne nu tjener milliarder af kroner.

Jeg synes, det er godt, at bøtten er ved at vende, og jeg synes, det er godt, at vi alle sammen – formentlig også et meget bredt udsnit af Folketinget – erkender, at der skal tjenes mange penge i denne sektor. Det er den eneste måde, man kan få den konsolidering på, som er nødvendig, og som gør, at staten er fri for at blande sig i vanskelige situationer.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Der var en bemærkning, den konservative

ordfører kom med, som bragte mig på sporet. Vi skal også komme med gode ideer til hinanden i dag.

Der er et problem for den lille mand, eksempelvis hvis han ejer et hotel og han sælger det og det så skal ombygges. Han får et pantebrev yderst. Da det er svært at optage lån, får han et pantebrev. Det er normalt i forbindelse med den slags handler, at pantebrevet rykker for størst mulige om- og tilbygningslån i realkreditinstitutterne. Så langt, så godt.

Så har kreditforeningerne efter tinglysningsloven en særlig panteret på 12 måneder også for restancer, og det ved man, det kan man forholde sig til. Men hvis nu det er en hotelejer af de meget kreative, som har ombygget denne ejendom og også har fået for mange penge til sig selv og har fået en bil og lidt andet og han af den grund bliver nødlidende, så har kreditforeningen faktisk ikke så stor grund til at bringe ham på tvangsauktion, for de ved godt, hvad det koster dem. Så de prøver at holde liv i ham. Og så går det alligevel ikke.

Hvad sker der med den lille mands pantebrev? Jo, der sker det, at den pantesikkerhed, han havde, er forringet med renter og afdrag for de 12 måneder på kreditforeningslånene, som åbenbart bliver meget større, til om- og tilbygning, og så kan han sige farvel til sit pantebrev.

Dér er altså nogle urimeligheder, nogle fordele, som realkreditinstitutterne har haft. Mange af dem skal de bevare, mange af dem skal de have, mange af dem er gode nok, men der er måske også dér nogle grænser, som man bør se på, hvis man alligevel skal se på loven.

Thor Pedersen (V):

Det kan være ganske nyttigt med en generel, fordomsfri debat om erfaringer og udviklingstendenser i den finansielle sektor i Danmark. Det kan kun bidrage til at fjerne myter og fejl-opfattelser.

Vi har i for høj grad oplevet, at debatten har været koncentreret om enkelte låneeksempler, på samme tid som det har været sagt, at tabene i den finansielle sektor helt overvejende skyldes konjunkturudviklingen. F. eks. har tab og hensættelser i banker og sparekasser i det sidste par år ligget på samme niveau som i nedgangskonjunkturerne i begyndelsen af 1980'erne. Det er ikke noget nyt, at de danske penge-